

„Hvad vil De mig?“ næsten raabte hun. „Hvorfor forfølger De mig?“

Han blottede ærbødig sit Hoved og bad om Tilladelse til at tale med hende et Øjeblik.

Hun bød ham fatte sig i størst mulig Korthed, hvad han med en ny, dyb Hovedbøjning lovede.

„Men De ser saa træt ud, Frøken! Vil De ikke hellere tage Plads?“

Han viste hen paa Bænken, der stod under Stenvasen med Ryggen til dens Sokkel. Hun bad ham paany om ikke at opholde hende, men hun kunde virkelig næsten ikke holde sig oprejst og maatte sætte sig.

Da hun havde taget Plads, satte Per sig i hensynsfuld Afstand ved Siden af hende. To Minuter efter havde han friet.

Han sagde, hvad han vidste, der skulde siges ved en saadan Lejlighed, og føjede til:

„De maa være overbevist om, Frøken, at jeg ikke vilde have talt saadan til Dem, dersom det havde været mig muligt at tie. De maa ikke tro, at det bare er en flygtig Sommerforelskelse, ... hvad De maaske kunde mene paa Grund af den forholdsvis korte Tid, jeg har haft den Lykke at kende Dem. Men den Tid, saa kort den er, har for mit Vedkommende paa mange Maader haft en afgørende Betydning. Jeg har før sagt Dem det, at fra den Dag, jeg første Gang betraadte Deres Forældres Hjem og saa Dem, begyndte der et nyt Liv for mig, Frøken Jakobe! Man siger om mig, at jeg ikke mangler Evner, — og jeg tror det selv! Jeg indbilder mig endog, at man har svært god Brug for mig herhjemme. Men samtidig føler jeg, at uden Dem vil jeg næppe nogensinde fuldtud kunne naa, hvad jeg tilsigter, ... jeg veed jo godt,